

Arrest

nr. 140 358 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beiden aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 10 december 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker en de tweede verzoekster, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 20 maart 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument.

1.2. Op 20 maart 2009 dienen zij een asielaanvraag in. Op 10 augustus 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 35 053 en 35 054 van 27 november 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) de beroepen, ingesteld tegen deze beslissingen.

1.3. Op 4 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arrest nr. 111 470 van 8 oktober 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 1 september 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 november 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.5. Op 6 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 november 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 10 december 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen verwijzen naar de lange duur van hun medische regularisatieprocedure. Het is zo dat verzoekers een aanvraag art. 9ter hebben ingediend op 01.09.2009, die ongegrond werd verklaard op 07.11.2012. Betrokkenen waren echter steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat zij geen machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter zouden verkrijgen. Betrokkenen zijn op geen enkel ogenblik in het bezit geweest van een verblijfstitel. Ze beschikten enkel over een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing. Derhalve kan het argument van betrokkenen dat het niet op gaat dat zij na een periode van vier jaar verblijf alles wat zij hier opgebouwd hebben moeten achterlaten, niet weerhouden worden. Het feit dat de behandeling van de medische regularisatieaanvraag enige tijd in beslag heeft genomen, verleent geen automatisch recht op verblijf.

Betrokkenen stellen dat zij niets meer hebben in Armenië. Zij kunnen echter desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om de nodige steun te verkrijgen. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

De argumentatie aangaande de volgens betrokkenen ontoereikende motivering van de ongegronde beslissing inzake hun medische regularisatieaanvraag, kan hier niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Dergelijke argumenten dienen aangebracht te worden in de hiertoe voorziene beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van verzoekster, met name dat zij opnieuw een problematische zwangerschap kent, dat haar psychologische toestand zwaarder belast wordt bij de gedachte aan een terugkeer en dat zij geen gepaste behandeling kan krijgen in Armenië zodat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke

procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien worden geen bewijsstukken voorgelegd die de aangehaalde argumenten kunnen staven, zodat het louter bij beweringen blijft. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun kind hier naar de kleuterschool gaat, wat gestaafd wordt met een schoolattest kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen halen aan dat het feit dat het kind een schooljaar zal verliezen. Het huidige schooljaar 2013-2014 werd echter aangevat in illegaal verblijf - betrokkenen werd op 11.04.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en sindsdien verblijven zij illegaal op het Belgisch grondgebied - waardoor een onderbreking van dit schooljaar niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Bovendien gaat het hier enkel om de kleuterschool.

Betrokkenen roepen in dat hun kind in België geboren is, nooit iets anders gekend heeft en geen enkele band heeft met Armenië. Dit vormt op zich geen buitengewone omstandigheid, die een terugkeer verhindert. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat het kind geen enkele band heeft met Armenië, aangezien beide ouders de Armeense nationaliteit bezitten. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan waarom het kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind betreft, dient opgemerkt te worden dat dit artikel een zeer algemene bepaling omvat, die niet zo geïnterpreteerd mag worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragbepalingen zou uitsluiten.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 6 van het EVRM. Dit artikel is echter niet van toepassing, aangezien het hier een administratieve procedure betreft en geen proces waarbij betrokkenen vervolgd worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 01.04.2009. Op 11.08.2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat betrokkenen instelden tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 27.11.2009. De duur van de procedure — namelijk acht maanden en zeven dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds 20.03.2009 in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben (zie: attesten van inburgering, attesten van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie); dat zij Nederlands leren (zie: evaluatierapport, inschrijvingsformulieren); dat zij werkwilbig zijn (zie: aanvraag arbeidskaart, werkbelofte); dat zij hier vrienden en kennissenkring hebben en steunbrieven voorleggen;

dat zij een Armeens diploma voorleggen; dat verzoeker in een knelpuntberoep zou kunnen werken als vrachtwagenchauffeur - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (...)

1.6. Op 4 november 2013 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing die op 10 december 2013 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gegeven. De beslissingen bevatten een *quasi* identieke motivering, die luidt als volgt:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 11.04.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden.

"(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

Te dezen betreffen de bestreden beslissingen enerzijds een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ten aanzien van de drie verzoekende partijen, en anderzijds inreisverboden ten aanzien van de drie verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De derde verzoekende partij beschikt, gezien haar leeftijd (3 jaar), echter niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3.2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet

aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod."

3.2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Te dezen vragen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift om de beslissing van 4 november 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de inreisverboden die jegens hen op dezelfde datum werden getroffen. Zij geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

De Raad is van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De bestreden inreisverboden werden afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit eerder gegeven bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De repliek van de raadvrouw van de verzoekende partijen ter terechtzitting dat tegen de beide bestreden beslissingen een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt ingeroepen, stemt niet overeen met de inhoud van het verzoekschrift, waar enkel een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel wordt aangevoerd. Deze repliek is dus niet van aard om enige verknochtheid aan te tonen. De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

3.2.2.2. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Niettegenstaande de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft dat het beroep enkel ontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing, dient *in casu*, zoals de raadsvrouw van de verzoekende partijen ter terechtzitting opwerpt, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde inreisverboden betreft. De bestreden inreisverboden vertonen immers, zoals de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting ook beaamt, een groter belang voor de verzoekende partijen dan de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, wat gelet op de artikelen 1, 8°, en 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partijen gedurende drie jaren na de betekening ervan (*in casu* 4 november 2013) niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en evenmin kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidig verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen, wat maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen hebben.

Ter terechtzitting herhaalt de verwerende partij dat de bestreden beslissingen op een verschillende rechtsgrond gebaseerd zijn en er dus geen voldoende samenhang is, doch zij voert geen argumenten aan waarom de bestreden beslissingen een gelijk belang zouden vertonen of waarom de eerste bestreden beslissing als de beslissing met het voornaamste onderwerp zou moeten worden beschouwd.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en de derde bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissingen zijn.

3.2.2.3. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 4 november 2013 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

4.1.1. Het eerste onderdeel van het enig middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarover in punt 3.2.2.3. van dit arrest reeds werd geconcludeerd dat het beroep ertegen onontvankelijk is.

4.1.2. Het tweede middelonderdeel, dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 11.4.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (.Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij verder aan dat de beslissingen dd. 04.11.2013 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) als 'accessorium' van de onontvankelijkheidsbeslissing nopens de aanvraag van verzoekende partij o.g.v. artikel 9bis tevens vernietigd dient te worden.

Hierbij werd reeds aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod. Ondergeschikt, in zoverre uw Raad zou oordelen dat het beroep hiertegen toch onontvankelijk is, laat verweerder het volgende gelden.

Verweerder merkt vooreerst op dat de beslissingen dd. 04.11.2013 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) afzonderlijke en zelfstandige beslissingen uitmaken, met een eigen rechtsgrond en eigen motivering in feite. Deze beslissingen zijn geenszins een loutere gevolgbeslissing van de onontvankelijkheidsbeslissing.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen (zie naar analogie R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013).

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aangenomen.

Terwijl verweerder voorts laat gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissingen ten onrechte niet zou mededelen waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. De verzoekende partij meent dat quasi automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij uit kritiek op het feit dat de bestreden beslissingen slechts weinig specifieke elementen in rekening brengt, bij het afleveren van een inreisverbod van drie jaar. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie rekening diende te houden met alle omstandigheden, dewelke haar situatie daadwerkelijk kenmerken.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11.04.2011.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bovendien uitdrukkelijk werd opgemerkt dat door de verzoekende partij sedert het voormelde bevel nog steeds geen enkele stap werd ondernomen om het vrijwillig vertrek voor te bereiden.

Ten aanzien van verzoeker, dhr. Y.K., luidt de bestreden beslissing als volgt:

“(…)”

Terwijl de beslissing ten aanzien van verzoekster, mevr. S.M., als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)”

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Evenmin geeft zij aan met welke concrete omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden. Met haar louter theoretisch betoog toont verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar zonder meer de maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd, merkt verweerder nog op de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verder dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissingen wel degelijk afdoende wordt gemotiveerd nopens de concrete situatie van de verzoekende partij, met uitdrukkelijke verwijzing naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat het de verzoekende partij vrijstaat om op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, dit in toepassing van de vigerende wettelijke bepalingen. De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat het inreisverbod (bijlage 13sexies) op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Zoals de verwerende partij terecht opwerpt, zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen werden betekend op 11 april 2013 en dat zij nog steeds illegaal in het Rijk verblijven. Met betrekking tot de termijn van het inreisverbod wordt gesteld dat deze drie jaar bedraagt omdat de verzoekende partijen sinds de betekening van deze bevelen nog geen enkele stap hebben ondernomen om hun terugkeer voor te bereiden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet wordt meegedeeld waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd of "(w)aarom direct gekozen werd voor de maximale termijn". Zij maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede en de derde bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partijen voeren aan dat er geen onderzoek is gevoerd naar hun specifieke omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt er evenwel verwezen naar het feit dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hen werden betekend op 11 april 2013, dat zij nog steeds illegaal in het Rijk verblijven en dat zij sinds de betekening van deze bevelen nog geen enkele stap hebben ondernomen om hun terugkeer voor te bereiden. De verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet. Met hun algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar hun specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de tweede en de derde bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede en de derde bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van de inreisverboden van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op voorgaande analyse, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Door zich te beperken tot de opmerking dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn genomen gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Bijgevolg kan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN